

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci navrhovatele: a) **Ragil s. r. o.** a b) **CARPE DIEM PRAGUE s. r. o.**, obě se sídlem Ivana Hlinky 1037/3, Praha 9, zastoupené JUDr. Janou Vyšanskou, Ph.D., advokátkou se sídlem Korunní 810/104, Praha 10, proti odpůrkyni: **obec Řitka**, se sídlem Na Návsi 54, Řitka, zastoupené JUDr. Pavlem Brachem, LL.M., advokátem se sídlem Klapálkova 3132/4, Praha 4, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2022, územního plánu obce Řitka, vydaného usnesením zastupitelstva odpůrkyně ze dne 19. 9. 2022, o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2023, č. j. 51 A 46/2023 - 86,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatelka a) vlastní pozemky zapsané na LV č. 608 pro k. ú. Řitka. Navrhovatelka b) vlastní pozemky zapsané na LV č. 721 pro téže katastrální území. Dne 6. 10. 2014 schválilo zastupitelstvo odpůrkyně zadání nového územního plánu. Dosavadní

územně plánovací regulace počítala se zastavitelností pozemků navrhovatelek a dané zadání s tímto funkčním vymezením korespondovalo; následný první návrh územního plánu z prosince 2016 začlenil pozemky do zastavitelné plochy Z10. Podle daného návrhu v ploše Z10 zároveň v době jeho pořízení „*probíhá příprava výstavby (zpracování studií)*“ (srov. str. 20 tohoto návrhu). Návrh dále obsahoval zastavitelnou plochu Z12, na níž rovněž probíhá příprava výstavby ve fázi zpracování studií. Obě plochy byly navrženy jako „*větší plocha zahrnující bydlení, obč. vybavenost, komerci, veřejný prostor, veř. zeleň, sport a komunikace.*“ Podmínkou využitelnosti obou ploch bylo zpracování územních studií.

[2] Krajský úřad Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) uplatnil dne 6. 3. 2017 k návrhu koordinované stanovisko, v němž mj. nesouhlasil s nezemědělským využitím ploch Z10 a Z12. Sousední obec Líšnice, jejíž území bezprostředně sousíví s plochou Z10, uplatnila k návrhu připomínky dne 20. 3. 2017 a požadovala, aby byla veškerá dopravní obslužnost plochy Z10 realizována přes k. ú. Řitka a doprava nebyla propojována do katastrálního území obce Líšnice.

[3] Odpůrkyně dne 27. 1. 2018 požádala krajský úřad o přehodnocení jeho stanoviska a o souhlas s vymezením plochy Z12 jako zastavitelné. Tvrdila, že výsledné řešení plochy Z12 je výsledkem náročných jednání a kompromisních dohod mezi ní a vlastníky dotčených pozemků v letech 2016 a 2017. Nemožnost začlenit plochu Z12 do návrhu by také zřejmě vedla k pozastavení prací na územním plánu do konce roku 2022, nebo k jeho nepřijetí, aby odpůrkyni nehrozilo riziko povinnosti finančních náhrad za zrušení zastavitelnosti konkrétních pozemků. Odpůrkyně navrhla krajskému úřadu, že z návrhu vypustí plochu Z10, která má negativní vliv na zábor zemědělského půdního fondu (dále jen „ZPF“) a se kterou souvisí další negativní aspekty (zejm. *nemožnost vytvoření dostatečného dopravního napojení lokality a nevhodné srůstání zastavěných území sousedních obcí Líšnice a Řitka*). Zastavitelné plochy Z06 a Z12 však budou v návrhu ponechány.

[4] Prostřednictvím stanoviska krajského úřadu ze dne 5. 4. 2018 s tímto postupem souhlasil orgán ochrany přírody; orgán ochrany ZPF naopak nezemědělské využití plochy Z12 odmítl. Dne 27. 1. 2019 zaslala odpůrkyně krajskému úřadu druhou žádost o změnu koordinovaného stanoviska s ohledem na tvrzenou potenciální povinnost k náhradě škody ve výši stovek milionů korun. K žádosti přiložila „*porovnání parametrů zastavitelných ploch Z10 a Z12 dle návrhů investorů, vycházejících z dosud platné územně plánovací dokumentace a dle návrhu nového územního plánu.*“ Orgán ochrany přírody ve sdělení ze dne 18. 3. 2019 na svém negativním stanovisku setrval.

[5] Spor byl vyřešen uzavřením dohody ze dne 6. 9. 2019 mezi Ministerstvem pro místní rozvoj a Ministerstvem životního prostředí (dále jen „dohoda“) tak, že plocha Z12 může být nadále součástí návrhu územního plánu za podmínky, že nový územní plán stanoví pro plochu Z12 pořadí provádění změn v území (etapizaci). Výsledné řešení bylo v dohodě zdůvodněno tak, že vyřazení plochy Z12 by vedlo k zastavení prací na novém územním plánu z důvodu hrozby povinnosti k finančním náhradám, v důsledku čehož by byl zachován v platnosti původní územní plán umožňující rozsáhlejší výstavbu, což není žádoucí. Revidovaný návrh územního plánu je z hlediska ochrany ZPF příznivější oproti stávajícímu územnímu plánu, neboť dojde k vypuštění plochy Z10,

pokračování

a tedy k zachování půdy o rozloze 18,1 ha pro zemědělské využití. Na základě toho vydal krajský úřad dne 1. 4. 2020 souhlasné stanovisko k posouzení vlivů provádění územního plánu na životní prostředí.

[6] Revidovaný návrh ze září 2020, z něhož byla plocha Z10 vypuštěna, předložila odpůrkyně k veřejnému projednání konanému dne 22. 10. 2020. Obě navrhovatelky vznesly proti návrhu dne 29. 10. 2020 námitky, v nichž s vynětím plochy Z10 nesouhlasily. Odpůrkyně v návaznosti na výsledky veřejného projednání návrh upravila tak, že lokalitu plochy Z10 zahrнула do územní rezervy R1 pro „budoucí bydlení – v rodinných domech – městské a příměstské.“

[7] Tento návrh odpůrkyně předložila k opakovanému veřejnému projednání konanému dne 21. 4. 2022. Navrhovatelka a) podala proti návrhu opětovně námitky. Zastupitelstvo odpůrkyně je usnesením ze dne 19. 9. 2022 vypořádalo a vydalo územní plán, který nabyl účinnosti dne 19. 10. 2022.

[8] Navrhovatelky v řízení před krajským soudem trvaly na tom, že plocha Z10 z návrhu být vyjmuta neměla. Tvrdily, že odpůrkyně jejich námitky vznesené po prvním veřejném projednání vypořádala nedostatečně a nesprávně, postupovala vůči nim diskriminačně, neboť jednotlivé argumenty ponechání plochy Z12 na úkor plochy Z10 v územním plánu nejsou validní, a nezvážila jiné, přiměřenější řešení území. Navrhovatelky rovněž namítaly, že odpůrkyně nevypořádala námitky podané po opakovaném veřejném projednání s odůvodněním, že se netýkají provedených úprav návrhu, ačkoli se námitky vztahovaly mj. k nově vymezené územní rezervě, jejíž zanesení do územního plánu navrhovatelky také v návrhu na zrušení územního plánu (dále jen „návrh“) vytýkaly.

[9] Krajský soud uvedený návrh napadeným rozsudkem zamítl. V jeho odůvodnění zejména upozornil, že ze zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), nelze dovodit příkaz, aby návrh územního plánu, tím méně konečný územní plán, byly identické s obsahem schváleného zadání. Podle krajského soudu bylo vypuštění plochy Z10 ze zastavitelných ploch na úkor zastavitelnosti plochy Z12 řádně a transparentně projednáno a vyhodnoceno odpůrkyní jako komplexně výhodnější řešení území na základě konkrétních důvodů (*problematické dopravní napojení lokality; zabránění nevhodnému srůstání obcí; pokročilejší stav přípravy projektu na ploše Z12*).

[10] Námitky navrhovatelek podané po prvním veřejném projednání byly podle názoru krajského soudu přezkoumatelně vypořádány. Po opakovaném veřejném projednání podala námitky pouze navrhovatelka a); tvrzení o vznesených námitkách ze strany navrhovatelky b) nemělo oporu v obsahu správního spisu ani v dokazování provedeném před soudem. Krajský soud dospěl k závěru, že odpůrkyně zatížila řízení vadou, neboť konkrétně námitky navrhovatelky a) nevypořádala. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu však je přípustné čerpat odůvodnění k určité otázce z různých částí územního plánu. Krajský soud s ohledem na to vyhodnotil, že odpůrkyně námitky navrhovatelky a) vypořádala dostatečně v jiných částech odůvodnění územního plánu.

[11] Krajský soud následně přdestřel průběh řízení o pořízení územního plánu a uvedl, že odpůrkyně s ohledem na trvající neshodu s orgánem ochrany ZPF musela přistoupit k rozhodování, kterou z ploch Z10 a Z12 do územního plánu převezme a kterou nikoliv, přičemž alternativní varianty by nebyly rozumné. Dále zhodnotil, že důvody, na jejichž základě odpůrkyně preferovala zachování zastavitelnosti plochy Z12 namísto Z10, jsou validní, zákonné a proporcionální k omezení vlastnického práva navrhovatelek.

II. Kasační stížnost a vyjádření odpůrkyně

[12] Navrhovatelky (dále jen „stěžovatelky“) napadly rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[13] Stěžovatelky mají za to, že odpůrkyně nepostupovala při pořizování územního plánu v souladu s § 51 odst. 3 větou první stavebního zákona, neboť nepřipravila a nepředložila zastupitelstvu zdůvodnění nového návrhu územního plánu a pokyny k němu, ačkoli tak podle nich učinit měla. Krajský soud v tomto směru podle stěžovatelek nesprávně dovozuje, že vadu odpůrkyně konvalidovala tím, že *„zastupitelstvo nakonec návrh [územního plánu] vydalo, resp. nevyužilo krajní možnosti jej nevydat.“* Dále stěžovatelky uvádí, že závěr napadeného rozsudku *„je nesprávný tím spíše, že ani při finálním kroku v procesu pořizování nebylo zastupitelstvo konfrontováno s vypořádáním námitek stěžovatelek ke konečné formě [územního plánu].“*

[14] Krajský soud uvedl, že pořizovatel územního plánu neignoroval vůli zastupitelstva vyjádřenou v zadání. Odchýlením se od zadání pouze reagoval na výhrady dotčených orgánů. Stěžovatelky však tvrdí, že tento závěr je věcně i skutkově nesprávný a nemá oporu v provedeném dokazování. Trvají na tom, že vypuštění plochy Z10 bylo radikálním řešením a svévolným odklonem od platného zadání, přičemž zastupitelstvo o tomto postupu nevědělo, ani o něm nerozhodlo.

[15] Stěžovatelky krajskému soudu vytýkají, že aproboval nezákonný postup odpůrkyně při vypořádání jejich námitek podaných po prvním veřejném projednání. Odpůrkyně podle nich opomenula námitku, podle níž nebyly zohledněny a zváženy veřejné zájmy spojené s jednotlivými zastavitelnými plochami, jak je identifikovala koordinovaná stanoviska a jak stěžovatelky uvedly v odst. 13 návrhu. Odpůrkyně rovněž opomenula námitku nepřiměřenosti řešení navrženého do prvního veřejného projednání, neboť se nevypořádala s tím, proč nebylo vhodnější a účelnější rovnoměrné snížení výměry ploch Z10 a Z12. Odpůrkyně také neprovedla komplexní srovnání ploch, jak je uvedeno v napadeném rozsudku. S ohledem na to stěžovatelky namítají, že vynětí plochy Z10 z územního plánu nebylo dostatečně odůvodněno. Krajský soud prakticky doslovně a nesprávně převzal argumentaci odpůrkyně, přestože není přílehavá, neboť její argumenty na většinu či celek plochy Z10 buďto nejsou aplikovatelné vůbec, případně se pádněji uplatní vůči jiným navrženým zastavitelným plochám, tj. Z06 a Z12.

[16] K prvnímu z důvodů vynětí plochy Z10 (*nevyřešená dopravní obslužnost*) stěžovatelky upozorňují, že napadený rozsudek jejich argumentaci nezmiňuje, a není proto zřejmé, proč daná argumentace neobstojí. V tomto směru je napadený rozsudek

pokračování

nepřezkoumatelný. Z téhož důvodu je rozsudek nepřezkoumatelný i ve vztahu ke druhému důvodu (*nežádoucí srůstání obcí*). Ke třetímu důvodu (*pokročilejší stav přípravy projektu na ploše Z12*) stěžovatelky uvádí, že stav přípravy obou ploch byl v lednu 2018, kdy odpůrkyně vyjednávala s dotčenými orgány, zcela srovnatelný. Tvrzená větší pokročilost projektu nastala podle nich v důsledku hrozeb žalobami ze strany vlastníka plochy Z12 a byla posuzována v době po vypuštění plochy Z10 ze zastavitelného území. Stěžovatelky uvádí, že v odst. 60 návrhu prokázaly, že vůči nim odpůrkyně postupovala diskriminačně, neboť při pořizování územního plánu neměly srovnatelné příležitosti jako vlastník plochy Z12. Stěžovatelky zejména neměly přístup k neveřejným informacím o obsahu a možných dopadech prvního koordinovaného stanoviska a „*potenciál možnosti stěžovatelek či ostatních vlastníků pozemků v ploše jednat s obcí o podmínkách realizace jejich záměru [byl] objektivně nulový*.“ Stěžovatelky mají za to, že pozdější pokrok v připravenosti investora plochy Z12 nemůže zpětně aprobovat dřívější rozhodnutí odpůrkyně o ploše Z10, neboť byl důsledkem, nikoli příčinou vynětí plochy Z10. Krajský soud se s těmito důvody nevypořádal. Nadto stěžovatelky doplňují, že ačkoli krajský soud opakovaně zmiňuje jejich *developerský projekt*, plocha Z10 je vlastnický roztržštěna, mezi vlastníky neexistuje shoda na společném záměru, natož na konkrétním projektu. Takovýto deklarovaný záměr neexistuje.

[17] Stěžovatelky mají za to, že bylo úkolem soudu zkoumat, zda je argumentace odpůrkyně skutečně vypořádáním jejich námitek a odůvodněním řešení zvoleného územním plánem. Krajský soud se rovněž chybně ztotožnil s odpůrkyní když vyhodnotil, že dílčí redukce jednotlivých ploch nepřicházela v úvahu, přičemž opomenul argumentaci stěžovatelek uvedenou v odst. 81 a 82 návrhu. Stěžovatelky rovněž v odst. 49 návrhu zmínily více možností řešení území. Krajský soud se stejně tak nevypořádal s návrhovou námitkou, podle níž nebyla prokázána potřeba vymezení nové zastavitelné plochy Z06, ani její vymezení na úkor stávající zastavitelné plochy Z10.

[18] Ve vztahu k vypořádání námitek podaných po druhém veřejném projednání stěžovatelky tvrdí, že námitky podala rovněž stěžovatelka b). Jejich obsah byl krajskému soudu doložen při podání návrhu. Stěžovatelky tak nesouhlasí s odst. 76 napadeného rozsudku, podle něhož podala námitky jen stěžovatelka a).

[19] Z hlediska obsahu daných námitek stěžovatelky uvádí, že krajský soud vzal nesprávně za své stanovisko odpůrkyně, podle něhož byla podstatou námitek pokračující polemika s vyřazením plochy Z10 a že námitky zmiňují územní rezervu jen okrajově. Stěžovatelky poukazují na konkrétní námitky týkající se územní rezervy, jež odpůrkyně nijak nevypořádala. Ačkoli krajský soud v napadeném rozsudku předestřel, že odpůrkyně důvody pro vymezení územní rezervy vysvětlila v jiných částech územního plánu, stěžovatelky s tímto vypořádáním nesouhlasí. Podle nich krajský soud opomenul, že námitky mířily proti odůvodnění územního plánu (část C): „*Jednalo se tedy o součást důvodu podávaných námitek, nikoli o jejich vypořádání. Spodstatou podaných námitek se pak takové odůvodnění musí logicky míjet*.“ Pokud krajský soud považuje odůvodnění územního plánu za dostatečné vypořádání námitek, měl se v napadeném rozsudku přezkoumatelně se všemi námitkami stěžovatelek obsahově vypořádat a konstatovat, že dotčená část odůvodnění ve vztahu k nim plně obстоjí; to však soud podle stěžovatelek neučinil. Ke konkrétním důvodům, jež krajský soud v odůvodnění územního plánu pro vymezení územní rezervy nalezl, stěžovatelky namítají, že v prvních dvou případech

jde pouze o parafráze obecného zákonného účelu územní rezervy. Poslední z důvodů (*potřebné předchozí vybudování infrastruktury k ploše*) pak je jen vyprázdněnou podmínkou, neboť nelze předpokládat, že za účinnosti aktuálního územního plánu dojde k výstavbě jakékoli relevantní infrastruktury. Stěžovatelky rovněž namítají, že judikatura, na níž soud odkázal v odst. 80 napadeného rozsudku, nesvědčí jeho právnímu názoru. Námitky stěžovatelek vypořádány nebyly, proto je územní plán nepřekoumatelný.

[20] Poslední část kasační stížnosti směřuje vůči tvrzeným dílčím vadám napadeného rozsudku. Podle stěžovatelek jim krajský soud nedůvodně vytýká, že v dotčené fázi pořizování územního plánu nevznesly k postupu pořizování výhrady. Soud však nesprávně předpokládá, že stěžovatelky o neveřejné korespondenci odpůrkyně a o úvahách o konkrétním řešení území byly informovány. Doplnují, že reagovaly až na zveřejněný návrh určený do veřejného projednání. Dále stěžovatelky napadenému rozsudku vytýkají tvrzení, že vynětí plochy Z10 bylo přiměřené s ohledem na závěry územní studie týkající se vodního hospodářství obce Líšnice, ačkoliv tato studie s posuzovanou otázkou nesouvisí. Stěžovatelky rovněž mají za to, že krajský soud nemůže založit „*hodnocení proporcionality [územního plánu] na zcela neopodstatněném přesvědčení, že se obě stěžovatelky stále ještě mohou plně realizovat v rámci svého iluzorního developerského záměru na území obce Líšnice.*“ Konečně stěžovatelky nesouhlasí s tím, že jim krajský soud přičetl k tíži skutečnost, že dosavadní zastavitelnost plochy Z10 trvající déle než dvacet let nevyužily „*dle svých představ,*“ (srov. odst. 102 napadeného rozsudku).

[21] Odpůrkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti parafrázovala argumentaci uvedenou v napadeném rozsudku a Nejvyššímu správnímu soudu navrhla, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobami oprávněnými a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelky jsou v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupeny advokátem. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[23] Kasační stížnost není důvodná.

[24] Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli jiný akt, byť i věcně související nebo předcházející napadenému rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, publ. pod č. 4051/2020 Sb. NSS, odst. [5]). Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je na ni nutno nahlížet jako na nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se mýlí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016 - 40). S ohledem na výše uvedené se zdejší soud pro nepřipustnost nezabýval kasačními námitkami, které směřují proti samotnému územnímu plánu, a nikoli proti napadenému rozsudku.

pokračování

[25] Dále je třeba upozornit, že kvalita žaloby předurčuje kvalitu a obsah rozhodnutí soudu a že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným arbitrem sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, odst. [32]). Uvedené stejnou měrou platí i pro formulaci kasační stížnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2019, č. j. 6 As 137/2019 - 55).

[26] Dále kasační soud připomíná, že zákonnost územně plánovací dokumentace je třeba podle ustálené judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu posuzovat v kontextu práva obce na samosprávu, které zahrnuje i právo uspořádat své územní poměry podle vlastních představ. Územní plán je (politickým) uvážením obce v přístupu k vlastnímu rozvoji a projevem práva na samosprávu územního celku, jemuž předchází vážení řady různých, často i odlišných či protichůdných soukromých i veřejných zájmů. Výsledek tohoto uvážení, respektive upřednostnění některých zájmů před jinými nesmí nahodile, svévolně či excesivně zasahovat do základních práv osob, jichž se dotýká. Soudy se tedy při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace řídí zásadou zdrženlivosti, neboť nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonu se neprotivících rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci. Ke zrušení územního plánu tak soud přistoupí pouze tehdy, byl-li zákon v průběhu procesu přijímání územního plánu či vlastní zvolenou podobou územní regulace porušen v nezanedbatelné míře, tj. v intenzitě zpochybňující zákonnost vydaného opatření obecné povahy (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2021, č. j. 6 Ao 6/2010 - 103, publ. pod č. 2552/2012 Sb. NSS, ze dne 20. 4. 2022, č. j. 10 As 226/2019 - 51, nebo ze dne 26. 6. 2024, č. j. 3 As 24/2023 - 44). Soud rovněž odkazuje na judikaturu citovanou v odst. 57 a násl. napadeného rozsudku.

III. a) K přezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[27] Nejvyšší správní soud se v rámci vypořádání kasačních námitek nejprve zaměří na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Platí totiž, že v případě existence vad stanovených v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. již zpravidla není dán prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné napadený rozsudek bez dalšího zrušit.

[28] Stěžovatelky spatřují nepřezkoumatelnost v nedostatečném vypořádání jejich návrhových bodů týkajících se prvních dvou důvodů vynětí plochy Z10. Podle dikce kasačních námitek pak za nepřezkoumatelné považují i opomenutí dalších návrhových námitek – krajský soud nevypořádal jejich argumentaci v odst. 49, dále 81 a 82 návrhu, ani se nezabýval námitkou, podle níž nebyla prokázána potřeba vymezení plochy Z06 obecně, tím méně na úkor plochy Z10.

[29] Nejvyšší správní soud v tomto směru odkazuje na svou judikaturu, podle níž pouhý nesouhlas stěžovatelek s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. např. rozsudek ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, odst. [9]). Rovněž lze upozornit, že krajský soud nemusí vždy nutně volit cestu detailního vypořádání se s každým dílčím argumentem uplatněným v žalobě, ale naopak může postupovat tak, že proti žalobě postaví ucelený právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Krajský soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění správního orgánu, s nímž se ztotožní (srov. např. rozsudek ze dne 11. 2. 2016, č. j. 4 As 113/2015 - 34, odst. [10], nebo ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016 - 30, odst. [10]). Uvedený postup je vhodný zejména u velmi obsáhlých podání, jakým byl návrh stěžovatelek čítající 39 stran (srov. rozsudek ze dne 4. 8. 2023, č. j. 10 Afs 12/2021 - 75, odst. [50]).

[30] Námitkám stěžovatelek nelze přisvědčit. Krajský soud se důvody vynětí plochy Z10 zabýval, přičemž s jejich právním názorem implicitně nesouhlasil, a naopak dal za pravdu argumentaci odpůrkyně (srov. odst. 91 až 93 napadeného rozsudku). Stěžovatelky tak fakticky pouze nesouhlasí s právním posouzením krajského soudu v této otázce. Stejně tak se krajský soud v odst. 101 napadeného rozsudku věnoval dalším možnostem řešení území, jež stěžovatelky uvedly v odst. 49 návrhu; soud uzavřel, že stěžovatelky „*nijak konkrétně nespecifikovaly, jak by takové řešení mělo podle nich vypadat.*“ S takovýmto hodnocením kasační soud souhlasí, neboť odst. 49 návrhu obsahuje toliko alternativní nástroje uspořádání zastavitelných ploch, nikoli konkrétní konkurenční návrhy.

[31] Odstavce 81 a 82 návrhu se dotýkají výtek stěžovatelek k budoucímu komerčnímu využití plochy Z06. Opět nelze souhlasit s tím, že by krajský soud tuto argumentaci opomenul, neboť na ni cíleně reaguje v odst. 90 napadeného rozsudku. V témže odstavci zdůraznil, z jakého důvodu došlo k vymezení plochy Z06 v územním plánu, proto není důvodný ani poslední namítaný důvod nepřezkoumatelnosti.

III. b) K tvrzenému nezákonnému postupu při pořizování územního plánu

[32] Stěžovatelky tvrdí, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, podle něhož odpůrkyně konvalidovala vadu v procesu přijímání územního plánu tím, že její zastupitelstvo nakonec návrh územního plánu schválilo. Kasační soud upozorňuje, že krajský soud v první řadě nepřisvědčil názoru stěžovatelek, že by řízení o pořízení územního plánu trpělo namítanou vadou; naopak objasnil, že stavební zákon nenařizuje, aby návrh územního plánu a jeho výsledná podoba zcela odpovídaly obsahu zadání (srov. odst. 67 napadeného rozsudku). Ani stěžovatelky neuvádí, z jakého důvodu mají za to, že odpůrkyně měla postupovat podle § 51 odst. 3 věty první stavebního zákona, a v čem spatřují postup krajského soudu rozporný s právními předpisy. Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedené judikatuře (srov. odst. [25]) pouze uvádí, že k postupu a právnímu posouzení krajského soudu nemá výhrady.

[33] Stejně tak není zřejmé, jak dospěly stěžovatelky k závěru, že zastupitelstvo odpůrkyně nebylo konfrontováno s vypořádáním jejich námitek, ani kterých námitek

pokračování

se uvedené týká. Správní spis obsahuje námitky podané po prvním veřejném projednání, podnět stěžovatelek k provedení státního dozoru ze strany krajského úřadu zahrnující i tyto námitky, vyjádření pořizovatele k podnětu, sdělení, podle něhož daný krajský úřad neshledal pochybení v postupu pořizování územního plánu (dále jen „sdělení KÚ“), revidovaný návrh reagující na dané námitky a předložený k opakovanému veřejnému projednání, jakož i námitky podané po druhém veřejném projednání a jejich vypořádání. Stěžovatelky nijak neprokázaly, že by zastupitelstvo odpůrkyně nevědělo o námitkách stěžovatelek a jejich vyřízení pořizovatelem územního plánu.

[34] Krajský soud uvedl, že pořizovatel územního plánu neignoroval vůli zastupitelstva odpůrkyně. Stěžovatelky však mají za to, že přijaté řešení bylo radikální a svévolné a zastupitelstvo odpůrkyně o něm nemělo povědomí. Kasační soud opětovně upozorňuje, že krajský soud tuto otázku posoudil v odst. 67 a násl. napadeného rozsudku, přičemž jeho argumentaci stěžovatelky nijak nereflektují. Nejvyšší správní soud se s posouzením krajského soudu ztotožňuje a vzhledem k obecnosti námitky rovněž pouze obecně poukazuje na to, že spor o zařazení plochy Z10 do územního plánu vyřešila až dohoda ministerstev a zastupitelstvo odpůrkyně vynětí plochy Z10 akceptovalo schválením usnesení o vydání územního plánu. Zastupitelstvo tak zjevně povědomí o pozměněném řešení mělo a souhlasilo s ním s ohledem na důvody, jež stěžovatelky rovněž napadají (srov. odst. [16] výše).

III. c) K tvrzenému nezákonnému postupu při vypořádání námitek podaných po prvním veřejném projednání

[35] Stěžovatelky dále krajskému soudu vytýkají, že aproboval postup odpůrkyně, přestože opomenula vypořádat námitky týkající se nezohlednění a nezvážení veřejných zájmů, nepřiměřenosti funkčního řešení území, jak bylo navrženo do prvního veřejného projednání, jakož i neprovedení komplexního srovnání ploch. Stěžovatelkám opět nelze dát za pravdu. Ve vztahu k vážení veřejných zájmů je třeba poukázat na to, že požadavky plynoucí z koordinovaných stanovisek krajského úřadu se v průběhu pořizování územního plánu proměnily, jak plyne ze str. 6 a násl. přílohy 1a odůvodnění územního plánu. V důsledku trvajícího sporu mezi ministerstvy a následnému uzavření dohody krajský úřad ustoupil ze svého nesouhlasu s funkčním zařazením plochy Z12. Jak uvedl krajský soud, daný závěr vyplývá z komplexního hodnocení výhod a nevýhod variant řešení území (srov. odst. 72 napadeného rozsudku), přičemž z podstaty územního plánování nikdy nelze zajistit rozvoj ku prospěchu všech za současné záruky dosavadních standardů života pro všechny, kterých se územní plány týkají.

[36] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že v procesu územního plánování dochází k vážení řady zájmů soukromých i veřejných a výsledkem musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010 - 103, publ. pod č. 2552/2012 Sb. NSS). V projednávané věci k posouzení konkrétních veřejných zájmů došlo, a to různými subjekty: odpůrkyní; krajským úřadem na str. 5 sdělení KÚ; dále ministerstvy v dohodě i krajským soudem. Stěžovatelkám proto v tomto směru nelze

prisvědčit. Nesouhlas stěžovatelek s výsledkem vážení veřejných zájmů bez dalšího nezakládá nezákonnost napadeného rozsudku. Kasační soud doplňuje, že ve shodě s krajským soudem (srov. odst. 97 napadeného rozsudku) není toho názoru, že by k vážení veřejných zájmů nedošlo, případně že se v něm krajský soud, potažmo odpůrkyně dopustily nezákonnosti.

[37] Pokud stěžovatelky krajskému soudu vytýkají, že chybně potvrdil nedostatečné vypořádání otázky přiměřenosti přijatého řešení, Nejvyšší správní soud podotýká, že odpůrkyně se alternativou snížení výměry ploch Z10 a Z12 zabývala. Jak je uvedeno výše (srov. odst. [4]), odpůrkyně ke druhé žádosti o změnu koordinovaného stanoviska přiložila porovnání výhodnosti dvou daných ploch a jejich ponechání v územním plánu. Stejně tak krajský úřad, který na změně původního návrhu trval, potvrdil, že varianta poměrného snížení výměry obou ploch byla shledána jako nevhodná z množství důvodů, např. pro roztržitost potřebných staveb dopravní a technické infrastruktury nebo pro komplikace v otázce dohod o zajištění pozemků a vybudování nového občanského vybavení (srov. str. 6 sdělení KÚ). Odpůrkyně tak zjevně o alternativních řešeních zastavitelnosti území uvažovala, krajský soud proto správně uzavřel, že zachování plochy Z12 za stanovených podmínek přináší pro odpůrkyni více výhod a méně rizik než zachování plochy Z10 či redukce obou ploch (srov. odst. 72 napadeného rozsudku). S ohledem na to nelze se stěžovatelkami souhlasit v názoru, že vynětí plochy z územního plánu nebylo dostatečně odůvodněno, a to rovněž pro důvody uvedené v odst. [16] výše.

[38] Stěžovatelky mají dále za to, že jednotlivé důvody pro vynětí plochy Z10 na ni nejsou aplikovatelné, případně se pádněji uplatní vůči plochám Z06 a Z12. Rovněž prezentují konkrétní námitky proti daným důvodům. Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatelky ve vztahu k prvním dvěma důvodům namítaly pouze nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Kasační soud se s danou námitkou již vypořádal výše (srov. odst. [30]).

[39] Podstatou námitky proti třetímu důvodu je tvrzení, že odpůrkyně posuzovala *pokročilost stavu přípravy projektů* až poté, co plochu Z10 vyřadila z návrhu. Stěžovatelky tvrdí, že stav ploch Z10 a Z12 byl před tímto vyřazením zcela srovnatelný; disparita pak vznikla až v důsledku vynětí plochy Z10 z návrhu, nemůže být proto zdůvodněním jeho vynětí. Nejvyšší správní soud předně poukazuje na skutečnost, že stěžovatelky v řízení o návrhu neprokázaly, že „*stav přípravy obou ploch byl v lednu roku 2018 (...) zcela srovnatelný*,“ (srov. poslední odstavec str. 8 kasační stížnosti). Toto tvrzení přitom v témže odstavci samy vyvrací, neboť uvádí, že už „*na sklonku roku 2017 neměly srovnatelné příležitosti jako vlastníky plochy Z12, zejména pak přístup k neveřejným informacím o obsahu a možných dopadech prvního koordinovaného stanoviska navrženém řešení, které vlastníky plochy Z12 umožňovaly prezentaci jeho požadavků již na zastupitelstvu v listopadu 2017.*“ Stěžovatelky ani toto tvrzení v řízeních před soudy neprokázaly.

[40] Dále je třeba upozornit, že krajský soud posuzoval otázku *pokročilost stavu přípravy projektů*, nikoli *ploch*, jak stěžovatelky uvádí. S ohledem na to je jejich námitka nekoherentní a vnitřně rozporná. Na jednu stranu tvrdí, že *pokročilost* měla být poměřována před vynětím plochy Z10 z návrhu, kdy byl stav přípravy ploch zcela srovnatelný, na druhou stranu už v roce 2017 měly oproti vlastníku plochy Z12 horší

pokračování

příležitosti, neboť tento vlastník podnikl další kroky v přípravě projektu, které stěžovatelky učinit nemohly. Stížnostní argumentace je s ohledem na to zavádějící.

[41] Jde-li o tvrzený diskriminační postup odpůrkyně vůči stěžovatelkám, kasační soud upozorňuje, že krajský soud se i touto námitkou zabýval. Dospěl přitom k závěru, že stěžovatelky neprokázaly, že vůči nim odpůrkyně jednala diskriminačně (srov. odst. 94 napadeného rozsudku). Zdejší soud se s názorem krajského soudu ztotožňuje a s ohledem na obecnost námítky uvádí jen, že stěžovatelky nijak neprokázaly, že by neměly možnost vést s odpůrkyní jednání, případně že by vůči nim odpůrkyně postupovala svévolně, nelegitimně a nezákonně.

[42] Stěžovatelky rovněž uvádí, že na ploše Z10 žádný záměr developerského projektu neexistuje. Zdejší soud podotýká, že stěžovatelky ve svých námitkách ze dne 29. 10. 2020 uvedly, že jejich skupina „investovala do nákupu dalších nemovitostí a dále investuje do projektové a inženýrské přípravy budoucí výstavby, včetně realizace požadovaných infrastrukturních podmínek plynoucích ze stávající územně plánovací regulace ve vztahu k dotčeným zastavitelným plochám,“ (srov. str. 9 námítek stěžovatelek). Odpůrkyně na str. 12 odůvodnění územního plánu uvedla, že „došlo k úplnému zrušení zastavitelnosti v dosud platné zastavitelné lokalitě Ve Stružkách, označené v návrhu ke společnému jednání jako Z10. Tato lokalita měla navazovat na rozsáhlý developerský projekt na území obce Líšnice, resp. být jeho součástí. Tato lokalita o výměře cca 18 ha na území obce Řitka měla mít kapacitu cca 380 bytů (cca 1000 obyvatel).“ Samy stěžovatelky v posledním odstavci str. 8 kasační stížnosti uvedly, že „[v]e vazbě na následné rozhodnutí odpůrkyně z ledna 2018 o vypuštění plochy Z10 byl potenciál možnosti stěžovatelek či ostatních vlastníků pozemků v ploše jednat s obcí o podmínkách realizace jejich záměru objektivně nulový (...)“.

[43] Z citovaného je zřejmé, že námitka stěžovatelek o neexistujícím developerském projektu se nezakládá na pravdě, neboť soustavně v různých fázích předcházejících řízení i v řízení o kasační stížnosti se záměrem výstavby výslovně či implicitně počítají, což správně reflektovaly jak odpůrkyně, tak krajský soud. S ohledem na nadepsané nelze přisvědčit obecné námitce stěžovatelek, podle níž není možné předestřené důvody na plochu Z10 aplikovat; krajský soud se touto námitkou v odst. 90 až 97 napadeného rozsudku zabýval, s názorem stěžovatelek však nesouhlasil. Nejvyšší správní soud nemá v tomto směru k jeho postupu výhrady.

III. d) K tvrzenému nezákonnému postupu při vypořádání námítek podaných po druhém veřejném projednání

[44] Stěžovatelky v rámci tohoto okruhu nejprve tvrdí, že námitky po druhém veřejném projednání podala i stěžovatelka b). Nejvyšší správní soud na tomto místě odkazuje na odst. 50 a 76 napadeného rozsudku, podle nichž tato námitka není v souladu se zjištěným skutkovým stavem, ani s provedeným dokazováním v řízení o návrhu. Předmětné námitky se rovněž nenachází ve správním spisu. Námitka proto není důvodná.

[45] Podle stěžovatelek krajský soud postupoval nesprávně, když aproboval postup odpůrkyně při odůvodnění územního plánu – ta sice námitky stěžovatelky a) k územní

rezervě adresně nevypořádala, z jiných částí odůvodnění však důvody pro vymezení územní rezervy vyplývají. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že krajský soud v napadeném rozsudku správně odkázal na judikaturu zdejšího soudu, podle níž je přípustné převzít odůvodnění k určité otázce z různých částí územního plánu. Není proto nesprávný postup odpůrkyně, kdy k námitkám stěžovatelky a) výslovně předmětné důvody neuvedla.

[46] Tvrdí-li stěžovatelky, že námitky mířily proti odůvodnění územního plánu (část C), že se jednalo o součást důvodu podávaných námitek, a proto se s podstatou námitek takové odůvodnění musí míjet, není zdejšímu soudu z této argumentace zřejmé, v čem by se mělo vypořádání s námitkami míjet. Stížnostní námitky směřují proti nedostatečnému odůvodnění vymezení územní rezervy. Krajský soud dal stěžovatelkám zapravdu, že námitky stěžovatelky a) územní rezervu zmiňují (srov. odst. 79 napadeného rozsudku) a že odpůrkyně měla na tyto námitky konkrétně reagovat (srov. odst. 80). Rovněž však uvedl, že odpůrkyně vadu kompenzovala tím, že důvody pro vymezení územní rezervy vysvětlila v jiné části odůvodnění územního plánu (srov. odst. 80 až 84). Nejvyšší správní soud na tomto postupu nespatřuje nic nelogického. Je přitom zřejmé, že krajský soud považuje odůvodnění územního plánu za dostatečné vypořádání námitek. Požadavek na konkrétní vypořádání námitek stěžovatelky a) v napadeném rozsudku není s ohledem na důsledné vypočtení důvodů vymezení územní rezervy a relevantní judikaturu kasačního soudu důvodný (srov. odst. [29] výše).

[47] Stěžovatelky mají také za to, že první dva důvody vymezení územní rezervy jsou pouze obecnou parafrází jejího zákonného účelu a poslední důvod je jen simulovanou podmínkou, neboť za účinnosti aktuálního územního plánu k výstavbě jakékoli relevantní infrastruktury nedojde. Nejvyšší správní soud poukazuje na svou judikaturu, podle níž *„[v]ymezení pozemku jako územní rezervy avizuje představu orgánu územního plánování o tom, jakým způsobem by měla být plocha v budoucnu využita. Vlastník pozemku může očekávat, že územní rezerva určená k určitému využití (...) se „překlopí“ do obsahově totožného vymezení funkčního využití území. Takové očekávání však nezakládá právo, aby se tak stalo (...).“* (srov. rozsudek ze dne 25. 10. 2024, č. j. 2 As 294/2023 - 36, odst. [26]).

[48] Podle kasačního soudu je *prima facie* zřejmé, že krajský soud v odst. 80 až 83 napadeného rozsudku neuvedl tři separátní důvody pro vymezení územní rezervy, nýbrž různá místa odůvodnění územního plánu, na nichž se odpůrkyně k důvodům vytvoření územní rezervy vyjádřila. Tímto důvodem je předcházející funkční vymezení plochy jako zastavitelné, přičemž odpůrkyně původně zamýšlela zastavitelnost plochy zachovat, a to s ohledem na její záměr maximalizovat rozsah zastavitelnosti ploch v obci (srov. odůvodnění územního plánu [část C], str. 42 a 57). Jak citoval krajský soud v napadeném rozsudku, odpůrkyně dále uvedla, že nelze vyloučit budoucí využitelnost plochy, která je však závislá na aktuální potřebě vymezení i na značném rozsahu podmiňujících investic a složité koordinaci záměru na území tří sousedních obcí. Tento důvod krajský soud potvrdil rovněž v odst. 100 napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud uvádí, že v projednávaném případě odpůrkyně vysvětlila důvod vymezení územní rezervy v souladu s požadavky zákona a citované judikatury, což krajský soud správně aproboval.

[49] Pokud jde o námitku vztahující se ke třetímu z důvodů, Nejvyšší správní soud podotýká, že podle § 23b odst. 2 stavebního zákona lze *„[z]měnit územní rezervu na plochu*

pokračování

nebo koridor umožňující stanovené využití jen na základě aktualizace nebo změny územně plánovací dokumentace.“ Lze také upozornit, že krajský soud tuto námitku rovněž vypořádal poukazem na dané ustanovení (srov. odst. 100 *in fine* napadeného rozsudku). Uvedená námitka taktéž není důvodná.

[50] Stěžovatelky pouze obecně namítají, že judikatura, na níž krajský soud odkázal v odst. 80 napadeného rozsudku, nesvědčí jeho právnímu názoru, nijak však svůj právní názor nerozvádí. K tomu kasační soud rovněž pouze obecně uvádí, že daná judikatura je naopak s ohledem na výše uvedené přílehavá, a proto s názorem stěžovatelek nesouhlasí. S odkazem na odst. [47] a násl. výše nelze přisvědčit ani námitce, že odpůrkyně nevypořádala námitky stěžovatelky a).

III. e) K tvrzeným dílčím vadám napadeného rozsudku

[51] Krajský soud v odst. 89 napadeného rozsudku uvedl, že stěžovatelky nevznesly žádné konkrétní výhrady k argumentu orgánu ochrany ZPF o předimenzování rozvojových ploch v předchozím územním plánu. Stěžovatelky namítají, že jim soud „nedůvodně vytýká, že v dotčené fázi pořizování samy nevznesly konkrétní výhrady k postupu pořizování územního plánu.“ Stěžovatelky uvádí, že o tomto argumentu orgánu ochrany ZPF a úvahách o konkrétním řešení území nevěděly a reagovaly až na zveřejněný návrh určený do veřejného projednání. Kasační soud poznamenává, že krajský soud stěžovatelkám nevytýká neaktivitu „v dotčené fázi“, nýbrž absenci námitky vázané k této otázce obecně. Stěžovatelky sice tvrdí, že svůj názor projevily až na základě návrhu určeného do veřejného projednání, avšak Nejvyšší správní soud v námitkách podaných po prvním veřejném projednání argumentaci vztahující se k naddimenzování rozvojových ploch v původním územním plánu nenalezl.

[52] Pokud jde o námitku, podle níž územní studie týkající se vodního hospodářství obce Líšnice nesouvisí s přiměřeností vynětí plochy Z10 z územního plánu, je úvaha krajského soudu předestřená v odst. 95 napadeného rozsudku zřetelně uvedena nad rámec jeho povinností (*obiter dictum*), a to s ohledem na její ambivalenci. Krajský soud je toho názoru, že daná územní studie nepředstavuje jednoznačný důvod pro vynětí plochy Z10 z územního plánu. Nedostatečně odůvodněné závěry odpůrkyně týkající se této územní studie však nepředstavují vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost územního plánu. Na tomto místě je nutné upozornit na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2007, č. j. 8 As 52/2006 - 74, publ. pod č. 1655/2008 Sb. NSS, podle něhož kasační stížnost směřující proti nesprávnému právnímu posouzení krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. může mířit pouze proti nosným důvodům rozhodnutí. Kasační námitky proti částem rozhodnutí, které soud vyslovil nad rozsah vlastního rozhodnutí a nejsou závazné, proto nepředstavují kasační důvody podle § 103 s. ř. s. Jelikož kasační námitka směřuje proti argumentaci soudu uvedené *obiter dictum*, je tato námitka dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

[53] Tvrdí-li stěžovatelky, že krajský soud nemůže založit hodnocení proporcionality územního plánu na tom, zda mohou své záměry realizovat na území sousední obce, kasační soud pouze poznamenává, že takové posouzení krajský soud neučinil. Podstatou

odůvodnění napadeného rozsudku nebylo hodnocení, do jaké míry mohou stěžovatelky realizovat své developerské projekty na území jiné obce, ale posouzení, zda došlo k vynětí plochy Z10 z územního plánu v souladu s právními předpisy. Uvedl-li krajský soud, že má být projekt stěžovatelek „soustředěn primárně do sousední obce Líšnice, čemuž nyní napadený územní plán obce Řitka sám o sobě nebrání,“ (srov. odst. 101 napadeného rozsudku), jde pouze o reflexi skutkového stavu (srov. odst. [42] výše) a nelze tvrdit, že jde o důvod, na němž krajský soud založil své hodnocení věci.

[54] V poslední námitce stěžovatelky vytýkají krajskému soudu, že jim přičetl v neprospěch skutečnost, že nevyužily zastavitelnost plochy Z10 stanovenou předcházejícím územním plánem a trvající déle než dvacet let. Kasační soud upozorňuje, že opět nejde o nosný důvod napadeného rozsudku, proto je daná kasační námitka směřující proti odůvodnění uvedenému *obiter dictum* nepřipustná.

IV. Závěr a náklady řízení

[55] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[56] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelky neměly ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrkyně byla ve věci úspěšná, přičemž v souladu se závěrem usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, odst. [29], má právo na náhradu účelně vynaložených nákladů přesahujících rámec její běžné úřední činnosti. Za tuto činnost lze pokládat právní zastoupení v soudním řízení o návrhu na zrušení územního plánu, byl-li vydán malou obcí, která nedisponuje odborným aparátem ani finančními zdroji nezbytnými pro vedení složitého soudního řízení.

[57] V řízení o kasační stížnosti sepsal právní zástupce odpůrkyně vyjádření ke kasační stížnosti. Učinil tím jeden úkon právní služby, za který by mu náležela odměna ve výši 3 100 Kč, k níž by bylo třeba přičíst 300 Kč na paušální úhradu hotových výdajů. To vše v souladu s § 7 bodem 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Výše odměny za zastupování a náhrady nákladů řízení by činila celkem 3 400 Kč. Zástupce odpůrkyně je plátcem DPH, tuto částku by bylo proto třeba zvýšit o 21% DPH (714 Kč). Celková náhrada nákladů řízení by tedy měla představovat částku 4 114 Kč.

[58] Zdejší soud však dospěl k závěru, že v projednávaném případě nebyly náklady vynaloženy účelně ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť vyjádření odpůrkyně ke kasační stížnosti svým obsahem pouze kopíruje odůvodnění napadeného rozsudku a nepřináší pro věc nic nového. Kasační soud v této souvislosti odkazuje na komentářovou literaturu, podle níž lze některé úkony právní služby „při rozhodování o náhradě nákladů řízení vyloučit z důvodu, že nejde o účelně provedený úkon právní služby, a to s ohledem na jeho obsah nebo okolnosti, za nichž byl učiněn. Často bývá za neúčelný úkon právní služby považováno sepsání repliky nebo jiného navazujícího vyjádření, pakliže nepřináší pro věc nic nového,

pokračování

nebo sepsání samostatného návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, ačkoliv návrh mohl být již součástí žaloby,“ (srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol., *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, právní stav ke dni 31. 5. 2019, dostupné v systému ASPI, k § 60 odst. 1.)

[59] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené proto podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 7. února 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu